

En Miquel davalla de la reunió muntada a l'arbre mentre en Joan, que l'assegura des de baix, li indica per on a de baixar. Tan bon punt és a l'alçada de les assegurances velles la Sabrina i el Marcos li fan arribar el nou equipament. Abans d'instal·lar-lo cal desmuntar el que ja hi ha, però no sempre és fàcil ja que de vegades el rovell dels anys no els vol deixar anar.

Pica, forada, bufa, pica i colla. Potser sembla un joc de paraules com el d'aquell programa de televisió que fan al migdia, però així es resumeix la col·locació d'una assegurança. Dit d'aquesta manera pot semblar una de les tasques més monòtones, mecàniques i avorrides que l'home ha inventat mai, però si es tenen en compte tots els malabarismes que cal fer perquè quedi ben col·locada, potser diríem que es tracta d'una de les tasques més creatives que l'home ha sabut inventar.

Un grapat de metres més i ja és a dalt- es diu impacient quan palpa la pedra ja escalfada. Fa un instant que de bon grat hagués baixat i ara en canvi s'hi està tan bé que no ho faria per res del món perquè avui com ahir, al Sot el Sol no hi escalfarà.

Aferrat amb la força dels dits balanceja el cos cap enrera per veure-hi millor. En Tomàs té raó, gairebé tota la mà cap dins de l'esquerda i en tancar-la hi queda ben subjecte. Mentre hi repenja el pes l'altre ma palpa desesperada, com aquell qui entra en una habitació fosca i vol encendre el llum que no troba. Una mica més amunt un bon canto de roca prou segur li serveix per decidir-se a fer el pas i arribar dalt.

Munta la reunió i hi carrega el pes tot dient-se amb sarcasme que aquesta és la millor manera de saber si l'aguantarà, i amb el consol de que si no ho fa encara tindrà sort perquè al cap i a la fi l'ha muntada ell.

El Sot del Torn o de la Guillota i el Sot del Folló estan situats al municipi de Tagamanent, i a l'est de la vall del Sot del Bac, als cingles de Bertí.

A partir de mitjans de la dècada del segle passat la verticalitat de les cingleres va començar a atreure tan als escaladors de la zona com els de més lluny, qui arribaven en tren fins El Figueró en una època on no hi havia els accessos ni els mitjans de locomoció que hi ha actualment.

El Sot del Bac i La Trona son, i han estat, les zones d'escalada més freqüentades al llarg de tots aquests anys, mentre

que el Sot de la Guillota ha anat quedant paulatinament en l'oblit d'ença que se'n realitzaren les primers obertures. Malgrat aquest oblit és necessari esmentar la visita esporàdica d'un temps cap aquí d'alguns escaladors, qui a més a més de practicar-hi hi han realitzat noves obertures i equipaments.

Al llarg de gairebé un any hi hem dut a terme l'obertura de nous itineraris així com la substitució de l'equipament vell per un de nou en aquells que havien estat oberts amb anterioritat, sempre però respectant el recorregut inicial, i en alguns casos l'itinerari s'ha allargat aprofitant les possibilitats existents.

La graduació de les vies va des del quart al sisè grau, el que fa del Sot de la Guillota una zona idònia per a la pràctica de l'escalada tan a l'hivern com a l'estiu.

S'han utilitzat parabolts de nou centímetres de llargària i 10 de mil·límetres de diàmetre, i les reunions estan equipades amb cadena i anella d'acer.

Hi han participat les següents persones, Tomàs Segarra, Miquel Puchol, Sabrina i Marcos Amoretti, Joan Portet, Joan Serra i Just Garcia i Pujol.

Actualment l'Ajuntament de Tagamanent i un grup de veïns voluntaris està duent a terme diverses tasques per tal de recuperar aquests Sots, com son la neteja de camins i corriols, la reconstrucció d'antics Pous de Glaç i la promoció d'activitats com l'excursionisme i l'escalada, sempre fomentant el respecte per l'entorn i la natura.

Just Garcia i Pujol

*Equipant les vies CAF i Rosi
Fotografia: Tomàs Segarra*